

Indigové

Kniha druhá

pohádky

Martina Mia Svobodová

Anna Bergmannová

Hana Gajdová Hetmerová

Bumpkinova

Irena Sojková

Karolína Sýkorová

Marie Šnajdrová

Natálie Březinová

Shivana

Zdeňka Štěpánková

FRAGMENT

Indigové pohádky

Kniha druhá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Martina Mia Svobodová
Indigové pohádky – Kniha druhá – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Indigové pohádky

Kniha druhá

FRAGMENT

© Martina Mia Svobodová, 2022

Cover © Bumpkinova, 2022

Illustrations © Anna Bergmannová, Bumpkinova, Hana Gajdová Hetmerová, Irena Sojková,
Karolína Sýkorová, Marie Šnajdrová, Natálie Březinová, Martina Ševčíková, Zdeňka Štěpánková, 2022

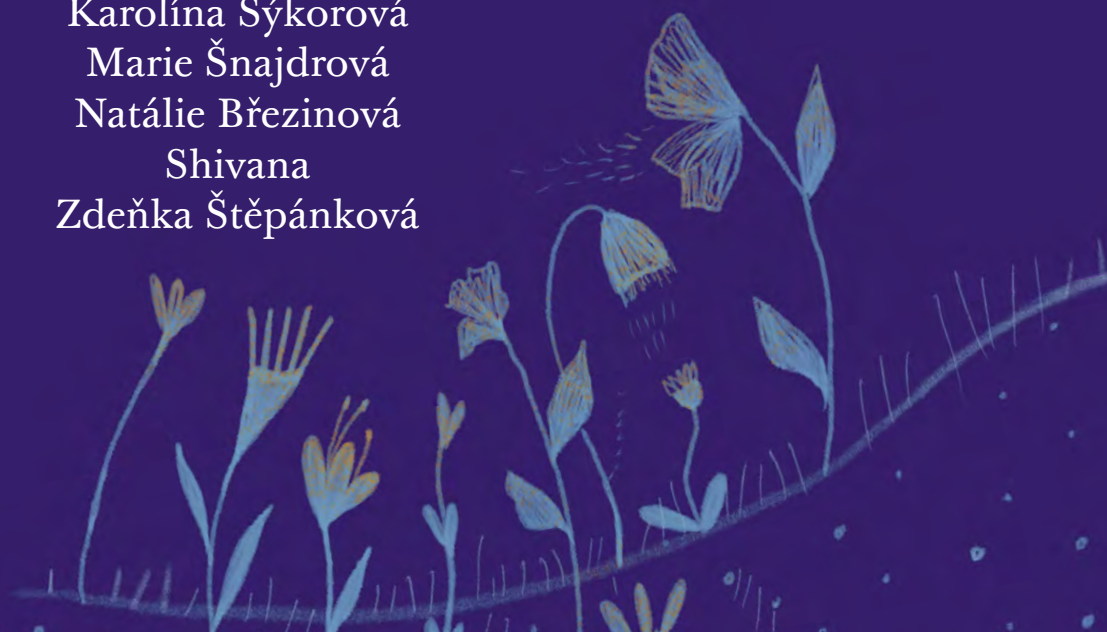
ISBN tištěné verze 978-80-253-6157-3

ISBN e-knihy 978-80-253-6159-7 (1. zveřejnění, 2022)

Indigové pohádky

Kniha druhá

Martina Mia Svobodová
Anna Bergmannová
Bumpkinova
Hana Gajdová Hetmerová
Irena Sojková
Karolína Sýkorová
Marie Šnajdrová
Natálie Březinová
Shivana
Zdeňka Štěpánková

O BÍLÝCH HOLUBICÍCH A ČERNÝCH HAVRANECH

Žila byla jednou jedna tajuplná země
skřítků, kde každý skřítek něco vymýšlel,
tvořil a zlepšoval. Vždycky když dostal
nápad, ťuknul se do čela a vykřikl:

„Aha!“ nebo
„už to mám!“

a z úst mu vyletěla sněhově bílá
holubice. Letěla pak dlouho, až
dorazila do světa lidí. Tam shlížela
na ten lidský rej a vybírala si toho
pravého člověka.

Když měla vybráno,
poletovala nad ním, až se
ten člověk pleskl do čela
a vykřikl také:

**„Aha!“ nebo
„už to mám!“**

V ten moment se
holubice spokojeně
usmála a pak se
rozplynula jako
bublina z bublifuku.
Cink. Kde nic tu nic.
Ale zůstalo po ní něco
velice cenného. Něco, bez
čeho to na světě moc nejde. Zůstal po ní nápad.
U lidí tomu říkali, že je navštívila múza. Takto nerušeně
plynul život po dlouhé věky a lidský svět se prolínal se světem
skřítků ve vzácné shodě. Ale jednoho dne se všechno pokazilo.

Jednomu skřítkovi se už delší čas nedařilo. Nic nemohl vymyslet. Nenapadal ho žádný zlepšovák, nový recept ani písnička. Procházel se mrzutě mezi skřítky, kde se každou chvíli ozvalo to protivné aha a co chvíli vzlétla k nebi holubice. Nechtěl si to přiznat, ale záviděl jim. A skřítkci mu to také neusnadňovali, protože na něj pořád volali: „Tak co, dneska zase nic?“ Nemysleli to nijak zle. Ale jemu se zdálo, že se mu posmívají. Měl vztek a cítil se jako úplný budižkničemu.

„To je ale hnusná písnička,“

ujelo mu jednou, když se těsně vedle něho plácl jeden skřítek do čela a zanotoval si novou melodií. Jako vždy se k nebi okamžitě vznesla bělostná holubice a zamířila do světa lidí.

Nedolétla však daleko. Jakmile totiž zlostný skřítek vykřikl svá ošklivá slova, z jeho úst vystřelil černý havran. Vydal z hrdla skřehotavé krá a pustil se za holubičkou. Stačilo dvě a půl mávnutí černých křídel, když havran holubičku dostihl a chňapl po jejím křehkém tělíčku. Holubička pukla jako ta bublina. Jenže tentokrát už nestihla do světa lidí donést nový nápad.

Šokovaní skřítkci zírali na oblohu. Zlý skřítek se zastyděl. Co to provedl? Ale když viděl, jak jsou všichni smutní, pocítil zlomyslnou radost a řekl si: dobře vám tak.

A od té doby měl nevrlý skřítek novou zábavu. Procházel se mezi kamarády a trousil poznámky jako: „Máš to moc křivý“ nebo „ta barva je málo tmavá“. Rozdával rady bez požádání a náramně se u toho bavil. Zjistil, že se cítí daleko lépe.

Kritizování ostatních mu šlo docela lehce.

Samo sebou, že kdykoliv vypustil nějakou štiplavou větu, z jeho úst zároveň vylétl havran a vrhal se na holubičky. Zakrátko nebyla jediná holubička, která by dokázala doletět až do světa lidí.